

напълно, но ни каза, че добръ ще бжде, ако съчинимъ и отправимъ едно писмо и до самата английска царица. За мемоара той ни посвѣтва да го поднесемъ лично на посланицитѣ на великитѣ сили въ Лондонъ, но, намѣрили сме ги или не, той трѣба да е придруженъ съ по едно писъмце до всѣкиго едного отъ тѣхъ, въ което да ги молимъ да благоволятъ да го приематъ и да бждатъ тѣй добри да го прѣпратятъ на своитѣ господари и правителства. Графъ Шуваловъ бѣше твърдѣ любезенъ съ насъ, и неговитѣ съвѣти бѣха за насъ скжпоцѣнни. Сжщо съчувствено се отнесе къмъ насъ и съвѣтникътъ на посолството г. Давидовъ, отпослѣ пръвъ руски дипломатически агентъ въ освободена България, прѣмѣстенъ на поконъ въ Япония, дѣто се и поминалъ. И единътъ, и другиятъ ни казаха, че за ходенето ни при лордъ Дерби ние трѣба прѣдварително да му поискаме съ писмо день и часъ, въ което да му кажемъ отъ кждѣ идемъ, какви сме ние и защо искаме да му се прѣдставимъ.

На връщане у дома азъ седнахъ безъ никаква почивка, та съчинихъ най-напрѣдъ писмото до царицата. Основателно или неоснователно, това писмо е сега на явѣ и всѣки може отъ обнародването му тукъ по-надолу да сжди за него, но азъ съмъ забѣлѣжилъ въ дневника си, че то „ми се видѣ твърдѣ сполучено“. Съчинихъ послѣ и едно кратко писъмце до лордъ Дерби за искане ауденция при него, както и черновка за писмата, които имаше да се дадатъ или оставятъ на посланицитѣ заедно съ по единъ екземпляръ отъ мемоара. Между това ние бѣхме се погрижили да намѣримъ и единъ калиграфъ за прѣписване на чисто въ 7—8 екземпляри тоя мемоаръ. Тѣй всичко вече бѣше приготвено, за да започнемъ отъ утрѣшния день официалната си мисия.